

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

08 septembrie 2015

mun. Chișinău

Colegiul penal în următoarea componență:

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecători

Covalenco Elena

Diaconu Iurie

Catan Liliana

Guzun Ion

judecând, fără citarea părților, recursurile ordinare declarate de către inculpații Samoila Dumitru și Bogdan Grigore, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015 și a sentinței Judecătorie Strășeni din 03 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe

Samoila Dumitru Ion, născut la 01 ianuarie 1978, originar din s. Cojușna r-nul Strășeni, fără loc permanent de trai și

Bogdan Grigore Vasile, născut la 12 iulie 1969, originar din s. Leușeni r-nul Hîncești, domiciliat s. Cojușna r-nul Strășeni

Termenul de examinare a cauzei:

1. prima instanță: 16.08.2013 - 03.02.2015

2. instanța de apel: 25.02.2015 - 31.03.2015

3. instanța de recurs: 29.05.2015 - 08.09.2015

în baza actelor din dosar, Colegiul penal lărgit al Curții Supreme de Justiție,

A C O N S T A T A T:

1. Prin sentința Judecătoriei Strășeni din 03 februarie 2015, au fost recunoscuți vinovați și condamnați în baza art. 186 alin. (5) Cod penal:

- Bogdan Grigore Vasile, la 8 ani și 6 luni închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis;

- Samoila Dumitru Ion, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis.

A fost încasat în mod solidar de la Bogdan Grigore și Samoila Dumitru în beneficiul părții civile, Frunza Chiriac, prejudiciul material cauzat în sumă de 127.000 lei, iar revendicarea privind încasarea prejudiciului moral în sumă de 100.000 lei a fost respinsă ca neîntemeiată.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, la data de 02 iunie 2013, în perioada de timp dintre orele 06.30 – 13.00, Bogdan G. și Samoila D., după o înțelegere prealabilă și de comun acord, având intenția sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, s-au deplasat în r-nul Strășeni s. Cojușna str. Mihai Viteazu, 20 „B”, unde au pătruns în gospodăria lui Frunza Chiriac și de unde în vederea realizării scopului infracțional, prin efracția ușii, au pătruns în casa ultimului și au sustras următoarele bunuri: un televizor de model „LG” la prețul de 6.900 lei; o centură din piele la prețul de 450 lei; o verighetă din aur la prețul de 2.800 lei; un lanț de aur cu pandantiv la prețul de 5.600 lei; un inel din aur cu 4 pietre la prețul de 4.900 lei; o pereche de cercei confecționați în stil tradițional moldovenesc din aur la prețul de 7.000 lei; o pereche de cercei din aur la prețul de 2.100 lei; un clește din metal de culoare galbenă la prețul de 150 lei; 1.000 dolari SUA, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei stabilit la data de 02.06.2013 echivalau cu suma de 12.510 lei; 200 euro, care conform cursului oficial al Băncii Naționale a Moldovei stabilit la 02.06.2013 echivalau cu suma de 3.250 lei și suma de 81.000 lei, astfel cauzându-i părții vătămate Frunză Ch., prejudiciu material considerabil în valoare totală de 124.410 lei.

Pe baza stării de fapt expuse mai sus, respectivele acțiuni a lui Samoila D. și Bogdan G. au fost calificate în baza art. 186 alin. (5) Cod penal, *furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor unei persoane, săvârșit de către două sau mai multe persoane, prin pătrundere în încăpere, în proporții deosebit de mari.*

3. Sentința a fost atacată cu apel de către:

3.1 Avocatul Panuș Liliana, în numele inculpatului Samoila Dumitru, prin care a solicitat casarea acesteia, cu pronunțarea unei noi hotărâri de achitare în privința ultimului, deoarece nu a săvârșit fapta imputată lui.

În motivarea apelului său a invocat că, vina inculpatului Samoila D. atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești nu a fost dovedită, iar nevinovăția lui este confirmată prin declarațiile inculpaților, martorilor Eremia L., Perciun A., Orlov A., Stratulat I., Istrati I. La inculpatul Samoila D. nu s-a găsit nimic, ce ar dovedi faptele incriminate lui, adică probe directe nu sânt, iar învinuirea este bazată pe presupuneri, fiind prezente neclarități, suspiciuni și dubii.

3.2 Inculpatul, Samoila D., prin care și-a exprimat dezacordul cu sentința adoptată, solicitând pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa, invocând că organul de urmărire penală și partea acuzării nu au prezentat probe ce ar dovedi implicarea lui în comiterea infracțiunii imputate, iar probele administrate în prezenta cauză au fost acumulate cu încălcări.

3.3 Inculpatul, Bogdan G., prin care și-a exprimat dezacordul cu sentința adoptată, solicitând pronunțarea unei hotărâri de achitare în privința sa, deoarece lipsesc elementele infracțiunii în acțiunile sale, invocând că nu are nici o legătură cu săvârșirea faptei imputate lui, iar toate probele acumulate la dosar nu au nici un temei juridic fundamental și nici o valoare demonstrativă. Atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești vinovăția lui nu a fost dovedită.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015, au fost respinse ca nefondate apelurile declarate și menținută sentința.

5. În motivarea soluției, instanța de apel a considerat că, prima instanță corect a stabilit circumstanțele de fapt și de drept și just a ajuns la concluzia că inculpații au săvârșit infracțiunea imputată lor, reieșind din totalitatea de probe acumulate la prezenta cauza penală, care au fost corect apreciate, cu respectarea prevederilor art. 101 Cod de procedură penală.

Instanța de apel a mai menționat că, vina inculpaților privind comiterea furtului de la partea vătămată Frunza Ch. se dovedește cu certitudine prin declarațiile date în cadrul primei instanțe de către martorii Caraman Iu., Constantin M., Orlov A., Bogdan R. În opinia instanței de apel, declarațiile date în cadrul primei instanțe de către partea vătămată Frunza C., martorii Frunza L., Iliev T., Munteanu A., Stratulat I., Holban S., Istrati I., deși nu indică direct la circumstanțele comiterii furtului, însă colaborează cu declarațiile celorlalți martori mai sus nominalizați și care combat argumentele apelanților. În ce privește declarațiile date în cadrul primei instanțe de către martorul Bulat V., instanța de apel a conchis că declarațiile acestui martor nu indică direct la circumstanțele săvârșirii furtului de către inculpați, dar confirmă faptul că inculpatul Bogdan G., anterior a mai comis sustrageri de bunuri, ceea ce îl caracterizează ca fiind o persoană predispusă de a comite infracțiuni.

Referitor la declarațiile martorilor părții apărării și anume ale lui Arnaut V., Eremia L., Perciun A., precum și declarațiile inculpaților, instanța de apel a constatat că, acestea nicidecum nu-i dezvinovățesc pe ultimii de comiterea furtului, deoarece au fost date cu scopul exonerării de la răspundere penală, fiind și combătute de întregul cumul de probe mai sus menționat. Mai mult ca atât, în viziunea instanței de apel declarațiile martorului Eremia L. dovedește parțial vina inculpatului Bogdan G. în comiterea furtului imputat.

Totodată, instanța de apel a considerat că vinovăția inculpaților este dovedită și prin probele scrise, acumulate pe parcursul urmăririi penale și administrate în cadrul cercetării judecătorești și anume: procesul-verbal de cercetare la fața locului cu tabelul-foto anexă din data de 02.06.2013 (f.d. 17-24, v. 1); ordonanța din 02.06.2013 conform căreia partea vătămată Frunza Ch. a fost recunoscut în calitate de parte civilă (f.d. 48 v. 1); procesul verbal de percheziție din 06.06.2013 și tabelul fotografic (f.d. 91-105, v. 1); procesul-verbal de examinare a obiectului din data de 07.06.2013 și procesul verbal de recunoaștere a obiectului din aceeași dată (f.d. 106-109 v. 1); procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din data de 07.06.2013 (f.d. 110-111, v. 1); ordonanța de recunoaștere și anexare a corpului delict din data de 07.06.2013 (f.d. 112, v. 1); procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din data de 12.06.2013 (f.d. 115-117, v. 1); ordonanța de recunoaștere ca corp delict din data de 12.06.2013 (f.d. 118, v. 1); raportul de expertiză nr. 3092 din data de 28.06.2013 (f.d. 161-162 v. 1); procesul-verbal de examinare din 18.07.2013 (f.d. 164 v. 1); ordonanța de recunoaștere ca corp delict din 12.08.2013 (f.d. 168, v. 1); procesul-verbal de examinare din data de 09.07.2013 (f.d. 165-167, v. 1); ordonanța de recunoaștere ca

corp delict din 09.07.2013 (f.d. 170, v. 1); procesul-verbal de examinare din data de 09.08.2013 (f.d. 212 v. 1); procesul-verbal de confruntare dintre învinuitul Samoila D. și martorul Eremia L (f.d. 85-86 v. 1).

La fel, instanța de apel a menționat că, în cadrul urmăririi penale, în locuința situată în mun. Chișinău str. Drumul Crucii nr. 88, închiriată de inculpatul Bogdan G., în care locuia temporar și inculpatul Samoila D., a fost ridicată și examinată o centură de culoare neagră cu lungimea de 1,20 m, cu cataramă metalică cu inscripția „LOUIS VUITTON” cu 6 găuri, iar prin procesul-verbal de recunoaștere a obiectului din 07.06.2013, partea vătămată a recunoscut obiectul sub nr. 3 după următoarele detalii, catarama din metal cu inscripția „LOUIS VUITTON” la capăt cu o tăietură cu 6 găuri, prima gaură de la cataramă făcută cu un obiect ascuțit, diferit de celelalte 5 găuri identice, gaura dată în interior este ruginie, ceea ce incontestabil demonstrează că bunurile de la domiciliul lui Frunză C. au fost sustrase de către Bogdan G. și Samoila D.

Privitor la pedeapsa stabilită inculpaților, instanța de apel a conchis că, prima instanță a ținut cont de caracterul și gradul prejudiciabil al infracțiunii săvârșite, de personalitatea inculpaților Bogdan G. și Samoila D. și corect a considerat că corectarea și reeducarea lor este posibilă prin aplicarea pedepsei sub formă de închisoare. De asemenea, s-a reținut că prima instanță corect a ajuns la această concluzie, ținând cont și de faptul că inculpații au fost anterior în conflict cu legea, fiind atrași la răspundere penală pentru faptele comise, nu și-au făcut concluziile respective, nu s-au corectat și reeducat, și din nou au comis fapte prevăzute de legea penală, nedemonstrând că regretă de cele comise.

6. Hotărârile judecătorești adoptate în prezenta cauză sânt atacate cu recursuri ordinare de către:

6.1 Inculpatul Samoila D., în care menționează că a fost condamnat mai mult pentru personalitatea sa, decât în baza probelor acumulate de organul de urmărire penală. În motivarea recursului mai invocă că:

- de către organul de urmărire penală la acumularea probelor au fost admise încălcări ale art. 127 alin. (1) pct. 2),3),4) și art. 128 alin. (3) Cod de procedură penală, fiind necorespunzătoare adevărului declarațiile părții vătămate și a martorilor;

- au fost modificate de către instanța de judecată, declarațiile date de către martorul Istrati I.;

- corpurile delict precum și declarațiile martorilor Constantin M. și Caraman Iu. nu indică la comiterea infracțiunii de către inculpatul Samoila D., iar martorii supra menționați, care sânt și colaboratori de poliție au pătruns ilegal în locuința închiriată de către inculpatul Bogdan G.;

- din declarațiile martorilor și descifrărilor telefonice nu rezultă că inculpatul Samoila D. a avut deplasări în ziua comiterii infracțiunii imputate în perioada orelor de la 06.30 până la 12.00 în s. Cojușna.

La data de 23 mai 2015, inculpatul Samoila D. a depus recurs suplimentar prin care a solicitat casarea integrală a hotărârilor judecătorești pronunțate în prezenta

cauză, deoarece sânt fondate pe presupuneri și care contravin prevederilor art. 8 Cod de procedură penală și art. 5 alin. (1) lit. c) al Convenției Europene.

6.2 Inculpatul Bogdan G., în care menționează că a fost condamnat mai mult pentru personalitatea sa, decât în baza probelor acumulate de organul de urmărire penală. În motivarea recursului mai invocă că:

- de către organul de urmărire penală la acumularea probelor au fost admise încălcări ale art. 127 Cod de procedură penală;

- declarațiile martorilor colaboratori de poliție date în cadrul urmăririi penale, diferă de cele date în cadrul cercetării judecătorești;

- partea vătămată a dat declarații false și care nu corespund adevărului, deoarece era în relații ostile cu inculpatul Bogdan G., care a fost în concubinaj cu fiica lui;

- în timpul când a fost săvârșită infracțiunea el se afla în alt loc cu alte persoane și nu au fost luate în considerație declarațiile martorilor Eremia L., Istrati I., Stratulat I., Bulat V.;

- partea acuzării nu a prezentat probe că inculpații au avut o înțelegere prealabilă și au comis infracțiunea imputată.

La data de 23 mai 2015, inculpatul Bogdan G. a depus recurs suplimentar prin care a solicitat casarea integrală a hotărârilor judecătorești pronunțate în prezenta cauză, deoarece sânt fondate pe presupuneri și care contravin prevederilor art. 8 Cod de procedură penală și art. 5 alin. (1) lit. c) al Convenției Europene.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin. (1) pct. 1¹) Cod de procedură penală, procurorul, a depus referință privind opinia sa asupra recursurilor declarate prin care a solicitat respingerea acestora ca inadmisibile, deoarece recurenții în recursurile sale solicită reaprecierea probelor, iar un asemenea temei nu se regăsește în prevederile art. 427 Cod de procedură penală. Aprecierea probelor ține de soluționarea fondului cauzei de către instanțele de fond, astfel instanța de apel a constatat cu certitudine vinovăția ambilor inculpați în comiterea infracțiunii imputate lor, iar careva abateri sau încălcări de ordin procedural nu au fost stabilite.

8. Judecând recursurile declarate în raport cu materialele cauzei, Colegiul lărgit concluzionează că acestea urmează a fi respinse, din următoarele considerente.

Potrivit prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 1) Cod de procedură penală, instanța de recurs judecând recursul, este în drept de al respinge ca inadmisibil, cu menținerea hotărârii atacate, în cazul în care se constată că recursul nu a fost declarat cu respectarea condițiilor legale (este tardiv sau inadmisibil) ori nu este întemeiat legal (este nefondat). Recursul este nefondat în cazul când hotărârea atacată este legală, întemeiată și motivată.

Reieșind din prevederile art. 424 Cod de procedură penală, instanța de recurs judecă recursul numai cu privire la persoana la care se referă declarația de recurs și numai în raport cu calitatea pe care aceasta o are în proces și examinează cauza

numai în limitele temeiurilor prevăzute de art. 427 aceluiași Cod, fiind în drept să judece și în baza temeiurilor neinvocate, fără însă a se agrava situația.

În conformitate cu art. 427 Cod de procedură penală, hotărârea instanței de apel poate fi supusă recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și apel în baza temeiurilor stipulate expres în acest articol.

Colegiul atestă că, autorii, în recursurile lor nu au invocat vreun temei din cele prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală, însă din textul acestora rezultă că inculpații nu se consideră vinovați în comiterea infracțiunii imputate, deoarece nu au săvârșit-o ei, exprimându-și dezacordul cu modalitatea de apreciere a probelor, astfel semnalând temeiul pentru recurs prevăzut la pct. 8) alin. (1) art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că *hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel în cazul în care nu au fost întrunite elementele infracțiunii*.

Așadar, temeiul pentru recurs semnalat de către inculpați, în cauza supusă judecării este aplicabil atunci când nu a fost stabilită fapta care corespunde elementelor constitutive ale infracțiunii, nici mijloacele de probă prin intermediul cărora s-au constatat elementele infracțiunii, ori când nu au fost stabilite faptele care invocă circumstanțele atenuante și agravante ale infracțiunii.

Analizând textele hotărârilor judecătorești atacate instanța de recurs consideră că, motivele invocate de recurenți nu sânt aplicabile din punct de vedere al prezenței erorii de drept, ce ar servi ca temei de implicare a instanței de recurs în sensul casării hotărârilor judecătorești adoptate în această cauză.

În viziunea Colegiului penal, instanța de apel judecând apelurile declarate în speța dată, a respectat prevederile art. 414 Cod de procedură penală, verificând legalitatea și temeinicia hotărârii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și cercetate de instanța de apel, care s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Astfel, instanța de apel, în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, a examinat complet și obiectiv probele administrate în prezenta cauză, verificându-le sub aspectul pertinentei, concludenței, veridicității și coroborării reciproce, atât pe cele obținute în cadrul urmăririi penale cât și în cadrul cercetării judecătorești, atât ale acuzării cât și ale apărării, stabilind aspectele de fapt și de drept, ajungând la concluzia corectă cu privire la vinovăția inculpaților de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal.

Alegațiile recurenților precum că, partea acuzării nu a prezentat probe suficiente ce ar confirma vinovăția inculpaților, iar cele administrate la caz nu indică la comiterea de către ultimii a infracțiunii imputate lor, Colegiul consideră că nu au nici un suport legal.

Din studiul hotărârilor judecătorești, în prezenta speță, se constată că, concluziile instanțelor de judecată privind vinovăția inculpaților în săvârșirea furtului în proporții deosebit de mari de la partea vătămată Frunza Ch., au fost bazate pe cumulul de probe enunțat în punctul 5. al prezentei decizii și anume:

- declarațiile părții vătămate Frunza Ch. și martorului Frunza L., din care rezultă că la data de 02.06.2015 în intervalul de timp de la ora 06.30 până la 12.30, din domiciliul lor, amplasat în r-ul Strășeni s. Cojușna str. M. Viteazu 20 „B”, au fost sustrate bunuri materiale, bijuterii și bani în valoare totală de 126.660 lei, menționând că doar inculpatul, Bogdan G., cunoștea că aceștia dețin sume bănești la domiciliu, și chiar unde erau păstrate aceste sume, deoarece anterior a fost în relații de concubinaj cu fiica lor și a locuit în domiciliul lor, fapt confirmat și de martorul Iliev T. – fiica părții vătămate. Tot din declarațiile persoanelor menționate se reține că după ce inculpatul, Bogdan G., s-a despărțit de fiica lor, aproximativ în luna mai 2013, acesta împreună cu inculpatul Samoila D., au venit la domiciliul lor, cerând de a a-i fi restituite un set de instrumente, ce au rămas la ei, unde în rezultatul refuzului primit, inculpatul Bogdan G., a amenințat că părții vătămate, ulterior îi va părea rău pentru aceasta;

- din declarațiile martorului Orlov A., se atestă că acesta a dat în chirie casa situată pe str. Drumul Crucii, 88 mun. Chișinău, inculpatului Bogdan G., iar la momentul transmiterii imobilului era și inculpatul Samoila D., de unde a înțeles că ambii vor locui acolo. La momentul dării în chirie a casei menționate, cu excepția mobilei, careva lucruri, instrumente de ale sale sau ale chiriașilor anteriori și anume răngi, clește nu erau în locuința dată. Instrumentele ridicate la momentul percheziției de către colaboratorii de poliție și anume ranga și cleștele nu îi aparțineau.

Instanța de recurs menționează că probele mai sus menționate deși nu indică direct la săvârșirea infracțiunii de către inculpați acestea coroborează cu un șir de probe auxiliare și anume:

- procesul verbal de percheziție din data de 06.06.2013 și tabelul fotografic (f.d. 95-105 v. 1) efectuat la domiciliul ce era închiriat de către inculpați de la martorul Orlov A., de unde au fost ridicate mai multe obiecte inclusiv cleștele cu mâner galben, care se afla la domiciliul părții vătămate, ranga cu care a fost deschisă ușa locuinței ce aparține lui Frunza Ch. și centura neagră „Louis Vuiton”;

- declarațiile martorilor-colaboratori de poliție Caraman Iu. și Constantin M., din care rezultă că ei au participat la efectuarea percheziției la domiciliul închiriat de către inculpați și au ridicat obiectele sus nominalizate și indicate în procesul verbal respectiv;

- procesele verbale de recunoaștere a obiectelor din 07.06.2013 și 12.06.2013 (f.d. 110-111, f.d. 115-117 v. 1) de către partea vătămată, potrivit cărora aceasta a recunoscut centura de culoare neagră ridicată de la domiciliul închiriat de către inculpați, ce a fost sustrasă de la el și respectiv cleștele cu mâner de culoare galbenă, care a dispărut din ograda sa la ziua săvârșirii furtului;

- declarațiile martorului Holban S., care a confirmat că ea a făcut cadou părții vătămate centura de culoare neagră, ce i-a fost sustrasă și care avea inscripționat pe cataramă „LV”;

- raportul de expertiză nr. 3092 din 28.06.2013 (f.d. 161-161 v. 1) și declarațiile expertului Costicean A., din care rezultă că anume cu ranga, ridicată de la

domiciliul închiriat de către inculpați, a fost săvârșită spargerea ușii de la intrarea în domiciliul părții vătămate la data comiterii furtului;

- procesele verbale de reținere din 05.06.2013 a inculpaților Bogdan G. și Samoila D., din care rezultă că la momentul reținerii la aceștia au fost depistate sume bănești în mărime de 300 euro, 1.545 lei și respectiv 4.118 lei, deși inculpații nu aveau venituri stabile;

- descifrările convorbirilor de pe telefoanele mobile ale inculpaților (f.d. 195-211 v. 1) și procesul verbal de examinare al acestora (f.d. 212 v. 1), din care se atestă că la data de 02.06.2013 la ziua săvârșirii infracțiunii, atât la inculpatul Bogdan G., cât și la inculpatul Samoila D. în convorbirile telefonice ale acestora este un interval liber de timp de la orele 10.14 până la 12.37 și respectiv între orele 09.05 până la 12.30, adică o perioadă similară la ambii inculpați, după care de asemenea ambii inculpați își introduc cartelele SIM în alte telefoane mobile, fapt ce coincide cu perioada în care a fost comisă infracțiunea imputată acestora și care potrivit rechizitoriului a fost săvârșită la aceiași dată în perioada de timp între orele 06.30 – 12.30.

În același timp, instanța de recurs consideră că, declarațiile martorilor Eremia L. și Arnaut V., prin care în opinia recurenților se confirmă faptul că în ziua și în intervalul orelor când a fost săvârșită infracțiunea, inculpații au fost în compania acestor martori și nu au comis crima imputată lor, atât prima instanță, cât și cea de apel, întemeiat le-a apreciat critic pentru că inculpații se află în relații de prietenie cu aceste persoane, martorul Arnaut V., fiind chiar finul de cununie al inculpatului Bogdan G. Astfel, declarațiile acestora purtând un caracter de a-i înlătura de la răspundere penală pe inculpați. Mai mult ca atât declarațiile acestora, în opinia Colegiului nu corespund întru totul adevărului, fiind neconsecvente, deoarece martorul Eremia L. inițial în cadrul urmăririi penale la data de 12.06.2013 (f.d. 61 v. 1) a declarat că i-a văzut pe inculpați la data de 31 mai 2013 și s-au întâlnit următoarea dată la data de 02.06.2013 în jurul orei 12.30, iar ulterior și-a modificat declarațiile menționând că în seara de 01.06.2013 până la 02.06.2013 în jurul orelor 11.00 s-a aflat la domiciliul și în compania inculpatului Bogdan G., și respectiv în dimineața zilei de 02.06.2013, fiind și în compania lui Samoila D. Tot aici, nu este de neglijat și acel fapt că în cadrul urmăririi penale la data de 17.07.2013 fiind efectuată confruntarea între inculpatul Samoila D. și martorul Eremia L. (f.d. 85-86 v. 1) ultima a declarat că la data de 01.06.2013 nu a fost la domiciliul inculpatului Bogdan G., dar a înnoptat la prietena sa Panța N., iar cu inculpații s-a întâlnit la data de 02.06.2013 în jurul orelor 10.00-11.00. Fiind audiată, în cadrul cercetării judecătorești (f.d. 26 v. 3), martorul Eremia L. a menționat că, după reținerea inculpatului Bogdan G., a vorbit cu ea fiind contactată de către ultimul.

Astfel, instanța de recurs concluzionează că declarațiile date în cadrul urmăririi penale de către martorul Eremia L. la data de 12.06.2013 și respectiv cele din 17.07.2013 date la confruntarea cu inculpatul Samoila D., au fost făcute mai aproape de comiterea infracțiunii imputate inculpaților, iar evenimentele ce s-au produs au fost mai recente, ceea ce presupune o sinceritate mai vădită în astfel de

situații, în raport cu declarațiile date ulterior de către acest martor, mai ales în situația când a fost contactată după reținere de către inculpatul Bogdan G., fiind influențată de către ultimul.

De menționat este și acel fapt că, din declarațiile făcute de către martorul Arnaut V., se reține că inculpatul Bogdan G., anterior i-a transmis lui la păstrare bani în sumă de 500 euro, iar la data de 02.06.2013 în jurul orei 10.00 s-a întâlnit cu ultimul pentru a-i transmite această sumă împreună cu actele sale. Tot acest martor a declarat că i-a dat în folosire inculpatului Bogdan G., automobilul său pentru a presta servicii de taxi și a-și face bani de cheltuială, deoarece nu avea surse de existență. Astfel, în viziunea instanței de recurs, declarațiile martorului Arnaut V. sânt contradictorii și parțial alogice, fiind corect apreciate de către instanțele ierarhic inferioare ca o tentativă de ușurare a situației inculpaților pentru evitarea răspunderii penale. Mai mult ca atât, rezultând din declarațiile martorului Eremia L., precum și declarațiile date în cadrul urmăririi penale de către martorii Istrate N. și Panța N. acestea au menționat că întâlnindu-se cu inculpații până la ziua săvârșirii infracțiunii imputate ultimilor, ele achitau conturile pentru consumațiile de la bar, deoarece inculpații invocau că nu au bani și că le este greu, iar Istrate N., chiar și i-a împrumutat inculpatului Bogdan G. suma de 50 de euro, pe care nu i-a restituit până în prezent. Însă, tot din declarațiile martorilor Eremia L. și Panța N., se atestă că la data de 02.06.2013 – ziua comiterii infracțiunii, inculpații au achitat consumația la barul unde și-au petrecut timpul.

La fel, din declarațiile martorilor Eremia L., Panța N., Istrate N., Istrati I., rezultă că inculpatul Bogdan G. și inculpatului Samoila D., erau adesea împreună și locuiau la aceiași gazdă, ceea ce în opinia Colegiului, întemeiat a permis instanțelor de fond de a conchide, în cumul cu celelalte probe că inculpații au avut o înțelegere prealabilă și au săvârșit infracțiunea prevăzută de art. 186 alin. (5) Cod penal, mai ales că anterior aceștia au mai comis împreună infracțiuni, fapt confirmat prin sentințele Judecătorei Hâncești din 26 ianuarie 1993 și 14 aprilie 1994 (f.d. 161-166 v. 2). Astfel, având în vedere circumstanțele menționate, instanța de recurs consideră nefondate criticile inculpatului Bogdan G., în ce privește lipsa probelor precum că infracțiunea a fost săvârșită prin înțelegere prealabilă cu inculpatul Samoila D.

Instanțele de fond, în opinia Colegiului penal, just au reținut ca probe indirecte, ce coroborează cu declarațiile părții vătămate Frunza Ch., martorilor Frunza L., Iliev T., precum și celelalte probe menționate mai sus, și declarațiile martorilor Munteanu A. și Stratulat I., care sânt vecinii părții vătămate, din declarațiile cărora se reține acel fapt că la data săvârșirii infracțiunii – 02.06.2013 în intervalul de timp, orele 06.30-12.30, ei nu au auzit câinele lătrând, ceea ce permite a conchide că au pătruns persoane cunoscute, iar inculpatul Bogdan G., fiind una dintre acestea, deoarece a locuit aproximativ 2 ani în această gospodărie, de unde au fost sustrate bunurile și banii părții vătămate.

Tot la capitolul în ce privește alegațiile recurenților precum că instanțele ierarhic inferioare nu au luat în considerație probele părții apărării, bazându-se pe

cele ale acușării, care nu corespund adevărului, Colegiul consideră că în prezenta speșă, pe parcursul urmării penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești în ambele instanțe au fost respectate normele de procedură penală, probele fiind administrate, verificate și apreciate în condițiile legii.

Învederând prevederile art. 93 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că declarațiile inculpatului, ale părții vătămate, ale martorilor sânt probe egale, nefiind stipulat că declarațiile inculpaților au prioritate față de cele ale părților vătămate sau martorilor, iar instanța de judecată, ținând cont de egalitatea părților în proces, este obligată să asigure cercetarea tuturor circumstanțelor cauzei și probelor prezentate de părți, în egală măsură, ca ulterior să le dea acestora o apreciere obiectivă și sub toate aspectele.

Așa cum reiese în mod evident din lucrările dosarului, prima instanță a dat deplină eficiență probelor cercetate, evaluându-le în mod unitar și evidențiind aspectele concordante ce confirmă vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii ce le-a fost imputată prin rechizitoriu. La fel, reieșind din analiza textuală a deciziei instanței de apel, Colegiul lărgit constată că și această instanță a respectat această obligație, apreciind în mod obiectiv atât declarațiile părții vătămate, martorilor, cât și ale inculpaților, iar declarațiile părții vătămate Frunza Ch. și-au găsit confirmarea și prin alte probe cercetate și verificate în cadrul ședinței de judecată.

După cum rezultă din textul deciziei, instanța de apel a descris conținutul acestor probe în modul în care dâșii au relatat informațiile cunoscute de ei și care întemeiat au permis de a conchide vinovăția inculpaților în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal, făcând o apreciere obiectivă și corectă a tuturor probelor.

Deși, în prezenta cauză supusă judecării, prevalează probele indirecte în coraport cu cele directe, însă potrivit considerentelor teoretice și jurisprudenței în cazul dacă există două sau mai multe probe indirecte, acestea ar putea fundamenta o hotărâre de condamnare, dacă din înlănțuirea lor logică rezultă o concluzie univocă referitoare la vinovăția inculpaților, fapt incident și în prezenta speșă.

De altfel, Colegiul lărgit reiterează că, indiscutabil, chestiunea cu privire la aprecierea probelor dată de instanțele ierarhic inferioare, care este invocată de recurenți, ține de starea de fapt a cauzei, iar stabilirea ei este de competența instanțelor de fond.

Prin urmare, având în vedere și jurisprudența constantă a Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție, se reține că regula generală desprinsă din dispozițiile art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, prevede că la etapa de judecare a recursului ordinar instanța de recurs verifică erorile de drept comise de instanțele de fond și de apel, în baza temeiurilor stipulate expres de norma respectivă, dar nu apreciază sau face o reapreciere a stării de fapt reținute în speșă.

Argumentele recurenților precum că de către organul de urmărire penală la efectuarea percheziției și ridicării obiectelor de la domiciliul închiriat de la Orlov A., au fost admise încălcări ale art. 127 și 128 Cod de procedură penală, instanța de recurs le consideră nefondate, deoarece au fost invocate abia la etapa recursului

ordinar, nefiind obiect de discuți în instanțele de fond, ceea ce este inadmisibil reieșind din dispoziția alin. (2) art. 427 Cod de procedură penală. Mai mult ca atât, acțiunile menționate nu au fost contestate la etapa terminării urmăririi penale de către inculpați și nu au înaintat careva cereri sau demersuri în sensul vizat, în conformitate cu prevederile art. 293 alin. (6) Cod de procedură penală. Din procesele verbale de informare despre terminarea urmăririi penale (f.d. 111-114 v. 2) rezultă că inculpatul Bogdan G. și apărătorul său nu au avut careva cereri, iar inculpatul Samoila D. și apărătorul său au solicitat doar efectuarea unei confruntări suplimentare cu martorul Eremia L. și restituirea banilor ridicați în cadrul reținerii.

În ce privește argumentul inculpatului Samoila D., precum că au fost modificate de către instanța de judecată, declarațiile date de către martorul Istrati I., este apreciat ca neîntemeiat de către Colegiul penal, pentru că rezultând din materialele cauzei, nici inculpatul Samoila D și nici apărătorul său, nu au uzat de dreptul său prevăzut la art. 336 alin. (6) Cod de procedură penală și nu au formulat obiecții asupra procesului verbal al ședinței de judecată, indicând inexactitățile și motivele pentru care îl consideră incomplet.

Referitor la critica inculpaților, precum că partea vătămată Frunza Ch. și martorii-colaboratorii de poliție, Constantin M. și Caraman Iu. au dat declarații false, instanța de recurs le consideră declarative, deoarece aceste persoane atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești, au fost avertizați pentru darea declarațiilor false și răspunderea ce o poartă în acest caz, conform art. 312 Cod penal și au dat declarații fiind sub jurământ, declarațiile acestora coroborând între ele și cu alte probe administrate la dosar.

Generalizând cele expuse mai sus, Colegiul lărgit, apreciază ca juste concluziile instanței de apel, privind constatarea vinovăției inculpaților Bogdan G. și Samoila D. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art. 186 alin. (5) Cod penal.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit concluzionează că recursurile declarate sânt neîntemeiate și urmează a fi respinse ca inadmisibile.

Referitor la recursurile suplimentare declarate de către inculpații Samoila D. și Bogdan G.

Colegiul penal statuează că recursurile suplimentare declarate de către inculpați urmează a fi respinse, din motiv că acestea sânt depuse peste termen.

Reieșind din prevederile art. 422 Cod de procedură penală, termenul de recurs este de 30 de zile de la data pronunțării deciziei.

Așadar, decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015, care este contestată cu recursuri ordinare de către inculpați, a fost pronunțată integral la data de 28 aprilie 2015. Astfel, în prezenta speță termenul pentru recurs de 30 zile se calculează începând cu 29 aprilie 2015 până la data de 28 mai 2015 (ultima zi pentru declararea recursului), însă inculpații au declarat recursurile suplimentare, potrivit amprentei ștampilei de pe plicul poștal, la data de 23 iunie

2015 (f.d. 16, 19 v. 5), adică după expirarea termenului legal de declarare a recursului ordinar.

Totodată, Colegiul remarcă că, legea procesual-penală nu face care mențiuni referitor la declararea suplimentară a recursului ordinar și nu stabilește alte termene pentru actele suplimentare, decât cele prevăzute la art. 422 Cod de procedură penală.

Prin urmare rezultă că, persoanele indicate în dispoziția art. 421 Cod de procedură penală, care au declarat în termen recurs ordinar, iar ulterior au depus recursuri suplimentare, acestea se vor considera ca depuse în termen, dacă ele se încadrează în termenul de 30 de zile de la data pronunțării deciziei instanței de apel.

Învederând cele menționate, Colegiul penal conchide că recursurile suplimentare declarate de către inculpați, sânt declarate peste termenul legal prevăzut de art. 422 Cod de procedură penală, deoarece termenul de declarare a recursului împotriva deciziei instanței de apel a expirat la data de 28 mai 2015.

Ținând cont de circumstanțele constatate, instanța de recurs concluzionează asupra inadmisibilității recursurilor suplimentare declarate de către inculpați, ca fiind declarate peste termen.

9. În conformitate cu art. 434, 435 alin. (1) Cod de procedură penală, Colegiul penal lărgit,

D E C I D E:

Se resping ca inadmisibile recursurile ordinare declarate de către inculpații Samoila Dumitru și Bogdan Grigore, cu menținerea deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 31 martie 2015 și a sentinței Judecătoriei Strășeni din 03 februarie 2015, în cauza penală privindu-i pe **Samoila Dumitru Ion și Bogdan Grigore Vasile**.

Decizia este irevocabilă.

Decizia pronunțată integral la data de 29 septembrie 2015.

Președinte

Gordilă Nicolae

Judecător

Covalenco Elena

Judecător

Diaconu Iurie

Judecător

Catan Liliana

Judecător

Guzun Ion